

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▼ 4285 AV WOUDRICHEM ▼ info@woudrichemvesting.nl ▼ JAARGANG 19 ▼ 1 FEBRUARI ▼ 2021

OMDAT WE NOG STEEDS IN EEN LOCK-DOWN ZITTEN EN WE JULLIE MISSEN: DEZE KEER EEN DUBBEL NUMMER. GENIET ER VAN!

HIJ WERD HOTEL DE BOTEL VERLIEFD EN KOCHT & HERSTELDE HET HOTEL. NU WORDT HIJ HET VAN SOMMIGE BUREN. KOM HET NOG GOED?

ZOU HOLLEBOLLE GIJS NIET VEEL BETER IN DE VESTING PASSEN DAN BLAUWE CONTAINERS EN VERZAMEL COCONS? PAPIER HIER!

HIJ SCHONK ONS 'PRODESSE' DE BROODLETTER VAN 'T POORTAOL. CORONA VELDE EEN ZELDZAME PARADIJS VOGEL UIT DE VESTING.

BUURTPREVENTIE-APP VOORKWAM VORIG JAAR VUURWERK KNALLEN IN DE VESTING, MAAR LIJKT NU ZELF ONTPLOFT.

VERDEELDHEID OVER AANBOUW HOTEL

Tien vestingbewoners hebben B en W van de gemeente Altena laten weten dat ze zich niet kunnen vinden in de ontwerpvergunning voor de bouw van een grote serre aan het hotel. De zienswijzen vallen de eigenaren van het hotel rauw op hun dak. Uiterlijk maart neemt het college een besluit. Hoe dan ook, vanaf vandaag staat het hotel niet meer leeg en trekken de eerste huurders erin.

“Het voelt als een mes in de rug”, zegt Tony Vos die de afgelopen jaren samen met Joost de Kok tonnen heeft geïnvesteerd in de renovatie van het hotel. Ze hadden het gevoel dat ze met veel wensen rekening hebben gehouden maar nu kwamen er toch tien zienswijzen tegen de aanbouw binnen. Uit woede hebben ze een dag erna meteen een sleuf laten graven voor de aanplant van bomen tegen de erfgrans van de burens. “Als ze groen willen, kunnen ze het krijgen.” Een oranje puincontainer kreeg met opzet een plek voor het keukenraam van de buurvrouw en Vos stapte zonder toelichting uit de buurtapp.

WANTROUWEN
Er zijn nog geen bomen geplant en wie weet gaat dat ook niet gebeuren als de diverse partijen alsnog met elkaar in gesprek gaan want over en weer bestaat verwarring en wantrouwen. Zo vreest de buurt dat er misschien ook een terras op de serre komt, maar dat willen de eigenaren helemaal niet, zeggen ze.

Maar waarom dan geen groen dak, zoals iemand opperde. Vos: “Als dat doorslaggevend is, dan doen we dat.” Veel onduidelijkheden hadden misschien kunnen worden weggenomen tijdens een informatieavond op donderdag 1 oktober, maar vanwege corona werd die op het allerlaatste moment afgeblazen en een alternatief kwam er niet.

UITZICHT
Om het hotel rendabel te maken (eerder ging het keer op keer failliet), moet het restaurant volgens de eigenaren worden uitgebreid met een serre die uitzicht heeft op de rivier. Want juist het uitzicht zou klanten trekken. Om over de rivier te kijken moet de vloer van de serre omhoog en de tuinmuur omlaag. Door de aanbouw zal het uitzicht voor sommige buurtbewoners een beetje veranderen en voor anderen ingrijpend. Eén buur vreest het verlies van licht als er straks auto's, busjes, strak tegen het keukenraam staan geparkeerd. Een ander moet inleveren in uitzicht: “De aanbouw is hoog en diep en mijn woonkamer en balkon zijn op de eerste verdieping. Ik kijk er straks tegenaan. Als ik dit had geweten, had ik het huis negen jaar geleden misschien nooit gekocht.”

PARKEREN
Andere buurtbewoners maken zich zorgen over toenemende parkeerdruk en/of overlast van horeca. Die zorgen zijn vooral

Het huidige uitzicht van één van de burens.

ingegeven door de omvang van de serre. Sommige buurtbewoners vrezden feesten en partijen met luidruchtig publiek en een boel auto's. Ze vinden dit geen plek voor een “megazaak” en betwijfelen of de uitbouw wel zo nodig is om de zaak rendabel te maken. De eigenaren laten weten dat ze helemaal niet kunnen zeggen wat voor soort restaurant het wordt. “Dat is aan de exploitant en die hebben we helemaal nog niet. Zeker is dat het restaurant zoals het nu is, niet levensvatbaar is. En over de parkeerdruk: daar gaat het al jaren over in de vesting maar die is niet

aan ons om op te lossen.” Vos is er helemaal klaar mee. “Twee jaar lang hebben we hier alles opgeknapt maar niet om de boel leeg te laten staan. Ik betaal alleen al vijfhonderd euro ex-btw om alle ramen te laten lappen.”

VERHUUR
Het perceel heeft sinds 1998 een horecabestemming en alle instanties (gemeente, waterschap, Rijksdienst Cultureel Erfgoed) zijn akkoord met de bouwplannen. Het is nu alleen nog aan het college van burgemeester en wethouders om te beoordelen of het belang van

bepaalde bewoners zwaarder weegt dan de economische belangen van het hotel. “Buurtbewoners kunnen dit niet tegenhouden, alleen rekken”, meent Vos.

Om leegstand (en krakers) te voorkomen zijn de kamers in de verhuur. Het gaat om een maximale verhuur van een jaar. Denk daarbij aan starters of mensen die om persoonlijke omstandigheden (verhuizing of echtscheiding) tijdelijk woonruimte zoeken. Geruchten dat het hotel plaats gaat bieden aan arbeidsmigranten, wijst Vos resoluut van de hand. “Nooit!”

VERZAMELCONTAINERS PAPIER PUILEN UIT

De verzamelcontainers voor oud papier zitten in korte tijd stampvol. Dat zou niet moeten kunnen met de ruim zeventig huishoudens die er gebruik van maken. De gemeente houdt een extra oogje in het zeil.

Vanaf december vorig jaar staat de vesting vol met blauwe containers bestemd voor oud papier. Bewoners die echt geen plek voor deze derde container hadden, kregen een alternatief in de vorm van een verzamelcontainer, een zogenaamde ‘cocon’. In totaal heeft de gemeente zes cocons in de vesting geplaatst. Zij zijn bestemd voor een dikke zeventig huishoudens. Aangezien deze cocons 1100 liter inhoud hebben, is er dus maandelijks gemiddeld 94

liter per huishouden beschikbaar. Ter indicatie: een standaard blauwe container is 240 liter groot... daar kan dus 2,5x zoveel papier in. Maar de ervaring elders leert dat één cocon op 25 huishoudens geen probleem geeft, aldus de gemeente.

PIEPSCHUIM
Verantwoordelijk ambtenaar Bernard Keurs is niet ontevreden: “Met uitzondering van de eerste keer, waar de container op het Janus Baks Bastion flink ‘vervuild’ bleek te zijn met piepschuim, gaat het redelijk tot goed. Wel lijkt het er op dat sommige bedrijven via een privéadres toegang tot deze containers hebben. We houden het scherp in de gaten en zullen - indien aantoonbaar - ook

contact met deze ondernemers gaan opnemen”. Een rondje van 't Poortaal leverde andere indrukken op. Daags voor het moment van ophalen (23 januari) zagen we bomvolle containers, van sommigen kon de klep niet eens meer dicht. Ook bleek dat de dag na het legen, er alweer twee containers tot de nok vol zaten (die bij de Daalderstraat en Janus Baks Bastion). Het is dan ook de vraag of één keer per maand legen van deze verzamelcontainers voldoende is.

We hebben onze bevindingen aan de gemeente doorgegeven. Deze blijft het nauwkeurig monitoren en zal indien nodig gepaste actie ondernemen.

Wat rest is dat het opviel dat veel ‘blauwe’ papiercontainers vanaf de openbare weg gewoon zichtbaar

opgesteld staan. Wat dat betreft blijft het een vervuiling van het historische karakter van de vesting.

EEN SCHIP EN ZIJN BEWONER, OTTO DE FIJTER (1959-2021)

IN MEMORIAM

OTTO DE FIJTER

Verdrietig zijn wij door het overlijden van ons markant lid van Het Genootschap der Woerkumse Taol Otto de Fijter

“Het dialect van je stad, dorp of streek is één van de belangrijkste pijlers van je identiteit. Het dialect plaatst jou met je beide voeten in je geboortegrond”, volgens Otto. Daarom vond hij het van groot belang, dat op er een of andere manier kennis genomen moest worden van het Woerkums dialect. Geen wonder dat hij een mede-initiator werd van Het Genootschap der Woerkumse Taol. Hij vond het belangrijk dat het Woerkums vastgelegd en bewaard werd en dat het op verschillende manieren doorgegeven moet worden aan de komende generaties.

Hij stond met zijn vrouw Coraline aan de wieg van verschillende boeken en boekjes geschreven in het Woerkums dialect, over plekskes, minse, enz. Maar niet alleen op papier, maar ook op beeld en geluid wilde hij het Woerkums vastgelegd hebben. Boordenvol ideeën zat hij en tijdens onze vergaderingen borrelden die spontaan op.

“Het lijkt mij fantastisch, als we in de historische haven het toneelstuk “a Midsummer Night’s Dream” van Shakespeare zouden opvoeren, maar dan natuurlijk in het Woerkums.”

Hij wilde, dat het Genootschap op de basisscholen van Woudrichem en Oudendijk de kinderen via dictees of liedjes kennis liet maken met het Woerkums. Hij genoot van de Woerekumse Aovende, waarin zijn droom werkelijkheid werd; alle liedjes in het Woerkums gezongen en al het gepraat ook. Otto, het is je gelukt. Het Woerkums is vastgelegd. Je medebestuurleden in Het Genootschap zijn jou daar dankbaar voor.

Otto was een bijzonder mens, wonend op zijn schip “Zuster Bartholomea”, een schipper die zijn eigen koers bepaalde, niet alleen op Hollands wateren, maar ook in zijn eigen leven, soms dwars tegen de gevestigde orde in. En ondanks zijn ernstige longziekte, vond Otto voldoende “lucht” om van het leven te genieten. “Fijn dat je er was” zei hij altijd, als je bij hem op bezoek was geweest, waar hij zichtbaar van genoot. Wij als Genootschap zeggen inderdaad “fijn dat je er was”
Het Genootschap der Woerkumse Taol

Bijna een eeuw geleden, in de Belgische plaats Boom, werd de laatste hand gelegd aan de bouw van motorvrachtschip De Twee Gebroeders. Toen het decennia later werd verkocht aan Otto de Fijter, doopte hij het schip met de naam Zuster Bartholomea.

De volledige naam van zuster Bartje, een non die onderdeel uitmaakte van de kloostergemeenschap die vanaf eind jaren vijftig tot 1985 actief was in de gezinszorg in Woudrichem en omgeving. De zusters waren in Woudrichem terecht gekomen door toedoen van burgemeester A.G.A. Dingemans Wierds, die eind jaren vijftig de historische vesting weer in ere wilde herstellen. Eén van de projecten was het opknappen van het jachtslot van Jacoba van Beieren. Jacoba had dit slot in het begin van de vijftiende eeuw aan religieuzen geschonken en in de volksmond heette het pand nog altijd ‘het klooster’. Als hoofd van de kloosterhuishouding bood zuster Bartje eenieder een luisterend oor. Door de maatschappelijke zorg die zij zo informeel bood, was zij steun voor velen in nood. Zuster Bartje maakte door

haar instelling van een gesloten instituut, wat het klooster eigenlijk was, een Open Huis, waar iedere vestingbewoner altijd welkom was. Na haar vertrek uit Woudrichem spreken mensen nog steeds met warmte over haar.

Het was een bijzondere vernoeming, want Otto was eerder agnost dan gelovig. Het was de houding van zuster Bartje die maakte dat deze markante vestingbewoner ervoor koos zijn schip naar haar te vernoemen. En zoals zuster Bartje het klooster tot een Open Huis maakte, zo was dat ook het geval met het schip van Otto. Het schip verhuisde van een plek op de Afgedamde Maas naar de steiger voor de Rijkswal. Het laatste decennium is het te vinden bij de ingang van de historische haven. Menig bezoeker van Friet van Aniet at zijn patatje met uitzicht op het schip van Otto, hondje Luna en de poesjes. Met zicht op de wijkverpleging van Rivas die vijf keer per dag langs kwam om Otto van zorg te voorzien. En de vele vrienden die de palletkachel vulden, het bijbootje hoosden en een kopje koffie met Otto dronken. Of een glaasje wijn. Die verpleging was nodig, want Otto

leefde met taaislijmziekte. Al jaren was hij de langst levende patiënt met deze aandoening in Nederland. Helemaal een wonder omdat hij tot voor kort van zijn Javaanse jongens hield. Nog meer hield hij van het leven en van mensen. Dat er zoveel mensen over de vloer kwamen had hij te danken aan zijn motto: ‘Liefde en aandacht geven is mijn vorm van wederkerigheid’. Hij deed het met verve.

Sinds 4 januari is het schip zonder schipper. De boedel wordt verdeeld, zijn kunst krijgt een plek in een nog te organiseren tentoonstelling over zijn gehele oeuvre. Het schip kan niet blijven liggen op de ligplaats aan de monding van de historische haven; waar het naartoe gaat is nog niet bekend. “In ieder geval niet naar de sloop”, als het aan Michelle van Berkel ligt, de hoeder van het erfgoed van Otto. Er zijn verschillende scheepslijfhebbers die bezien of zij de Zr. Bartholomea een negende leven kunnen geven. Otto heeft ze allemaal geleefd, beleefd en doorleefd; dat wensen we zijn schip ook toe!

Paula Jorritsma

WAH KOST DAH?

‘t Poortaal wordt op A3-formaat dubbelzijdig gedrukt in zwart op 120 grams papier en tweemaal terug gevouwen in de breedte en heeft een oplage van 325 stuks.

Qua kwaliteit zijn we overgestapt naar een betere pers waardoor de foto’s minder dichtlopen. De stukprijs is dertig cent inclusief BTW.

Omdat we onafhankelijk willen zijn, dus geen subsidie bij de gemeente aanvragen, betekent dit wel dat we 100% afhankelijk zijn van giften. Gelukkig hebben we nog wat centjes maar de bodem is in zicht.

Wilt u ons privé of zakelijk steunen? Neem dan even contact op via info@vestingwoudrichem.nl of bel/app naar 06 - 53 20 60 99

Een dubbeldik nummer deze keer. Lekker veel kopij dat we niet op de plank wilde laten liggen. Deze keer leest u al dat extra’s op papier.

De volgende keer doen we het extra nieuws in een digitale krant. Dus wilt u niets missen, schrijf dan in voor ‘t Poortaal digitaal:

Stuur een mail naar:
info@woudrichemvesting.nl
met de vermelding:
Doe mij ‘t Poortaal digitaal.

HET VERDIET VAN DE HORECA

EEN DROOM IS UITGEKOMEN

Op 1 juli 2020 zijn Annelies Wals en Ronald Boons met hun hondje Rebel in Woudrichem op Hoogstraat 33 komen wonen, midden in de coronatijd dus zonder 'housewarming'. Een groot deel van hun vrienden en familie heeft het nieuwe huis tot op de dag van vandaag nog steeds niet kunnen zien.

Annelies en Ronald: "Het was een lang gekoesterde wens om hier te komen wonen. Een droom die ontstond toen wij een jaar of tien geleden verliefd werden op de natuur in de Noordwaard waar het na de ontpoldering alleen maar mooier werd. Wij zijn echte natuurliefhebbers en genieten van het water en de watervogelpopulatie. Vanuit onze woonplaats Rijen brachten we steeds vaker onze vrije tijd door in de Noordwaard, we zetten daar zelfs een caravan neer op een natuurkampeerterrein. Zo kwamen we al fietsend ook veel in Woudrichem en we zeiden vaak tegen elkaar, wat zou het toch geweldig zijn om daar te wonen. In 2000 kwamen we voor het eerst in

Woudrichem bij de landelijke intocht van Sinterklaas. We raakten toen onze dochter van vier jaar kwijt in de menigte. We konden haar gelukkig weer ophalen bij de 'lost & found' plek in de kerk. Nu kunnen we er hard om lachen maar toen knepen we hem toch wel heel erg met al dat water!

We zijn pas gericht in Woudrichem gaan zoeken na een periode waarin ons zorgeloos leven met twee fijne kinderen (22 en 24 jaar), plotseling gevuld werd met een opeenstapeling van nare en verdrietige gebeurtenissen waaronder verlies en ingrijpende gezondheidsproblemen. Dat deed ons beseffen dat we nu alles uit het leven moesten halen en niets meer moesten uitstellen." "We zijn blij dat we deze stap gezet hebben. Een voordeel van verhuizen in de zomer was dat we snel buiten voor de deur konden ervaren dat er prettige mensen in onze directe omgeving wonen, dat vinden we heel belangrijk."

Annelies studeerde vrijetijdswetenschappen en geeft leiding bij een

woningcorporatie in West Brabant aan een team dat zich hoofdzakelijk bezighoudt met huurders die iets meer aandacht nodig hebben. Ronald studeerde aan het conservatorium en geeft muziek- en pianoles in Raamsdonksveer en Tilburg. In deze coronatijd geeft hij digitaal les vanuit de muziekschool, maar het Dongemondcollege ligt helaas even stil.

"Op dit moment wonen we nog steeds tussen de dozen. Een deel staat nog bij onze zoon, de rest staat in de stalling. Ons huis is nu nog te klein maar straks na de verbouwing hopen we iets minder op elkaars lip te zitten en ons te herenigen met de rest van onze spullen die we nodig hebben voor ons werk en hobby's. Daar kijken we heel erg naar uit. We kunnen wel zeggen dat op de een of andere manier Woudrichem ons past als een oude jas; warm, knus, een oase van rust, buiten het seizoen althans, authentiek en overzichtelijk. En wat een prachtige omgeving! We vinden het ook leuk dat er een buurtvereniging is en willen er graag bij betrokken zijn."

column

AVONDKLOK

"Die maar één klok hoort, weet niet of 't voor 'nen dienst is of voor 'nen dode." Dat meldt een gezegde uit de tijd dat we nog netjes naamvallen-Nederlands spraken. In de Vesting zijn de klanken op 34 meter hoogte zelfs nog verwarrender. Als de Sint-Martinus luidt, telt het halve uur even veel slagen als het hele. Verwarrend - wie immers hoort het tertsverschil dat hier het onderscheid maakt tussen half en heel?

Wat de vesting bovendien ontbeert, is een Avondklok. Ja, als de klok negen uur heit, weet de goede verstaander dat het van regeringswege afgevaardigde uitgangsverbod ingaat. Maar is er

niet meer mogelijk? Kerken hebben eerder al voor hoop en troost geluid; waarom niet ook extra klepelen voor de naleving van de Coronaregels?

In Utrecht zagen ze hun kans al schoon. Daar hangt het klokken-luidersgilde nu in de Buurtoren kort voor negenen lustig aan de aloude Waakklok te trekken, de bel die ooit aangaf dat de sluiting van de stadspoorten ophanden was. "Haast u huiswaarts!", luidt opnieuw de boodschap.

Op de dag dat de avondklok inging, gaf de Coronawijzer in de gemeente Altena een malicieuze tussenstand aan van 420 positieve Covid-gevallen, 65 waren er fataal. Het monotone

luiden voor 'nen dode hebben we intussen met onregelmatige intervallen vaak - te vaak - gehoord. Het leed dat schuilgaat achter iedere beluide dode is voor velen die het niet van nabij hebben meegemaakt vaak onvatbaar.

Maar met de nieuwe vaccins gloort er intussen wel hoop. Naast het luiden voor tijd, dienst en dode, zou de "Mosterdpot" ons via een klinkende avondklok kunnen manen per omgaande huiswaarts te keren. Bovenal zou de toren daarmee ook de hoop op betere tijden, in grote-tertsklanken, luister kunnen bijzetten.

Em

DAGBOEK VAN JACOBA

FRAGMENTEN UIT HET FICTIEVE DAGBOEK VAN JACOBA VAN BEIEREN
DOOR CLAUDIA MASER-GRABNER

5 augustus 1415

@@

Morgen gaan Jan en ik ons eindelijk in de echt verbinden, gisteren hebben wij tijdens een wandeling gefantaseerd hoeveel kinderen wij krijgen en welke reizen wij gaan maken. Ik zou graag binnenkort naar Engeland willen, het schijnt prachtig te zijn met zijn uitgestrekte natuur, kliffen en rotspartijen. Na de bruiloft zullen wij verder gaan met plannen maken, wellicht kunnen wij er gaan wonen.

Mijn trouwjurk hangt aan de hoge kastdeur. Vanmiddag wilde ik hem nogmaals passen of hij echt nergens knelt en of de mouwen toch niet te lang zijn. Ik zag aan het gezicht van de meid dat ze er eigenlijk geen zin in had, ze heeft het natuurlijk druk met de voorbereidingen voor morgen maar toen ze mijn blik zag, wist zij genoeg en begon mij te ontdoen van mijn middagjurk. Hij zat perfect, ik zal de naaister een extraatje toeschuiven en haar nog eens drie jurken laten maken. Nu ga ik snel slapen zodat ik morgen geen waterzakken onder mijn ogen heb en er stralend uit zie!

Jacoba

WITTE NOG ...

Ijs op de Merwede...en nie zo'n bietje ôk!

DOOR

HENNIE NEVEN-ROS

Dâ waren me nog is weinters. Daar moesde ôe éige goed op klêje. De wânte wâre nie aan te slêpe bij Jowe en de geitesokke ôk nie.

Dâ wâs me een spektakel...ge kon zo nââr Gurrekum lôpe. Ge moes wel, want de bôôt voer nie en ôk de vissers konde nie van huis.

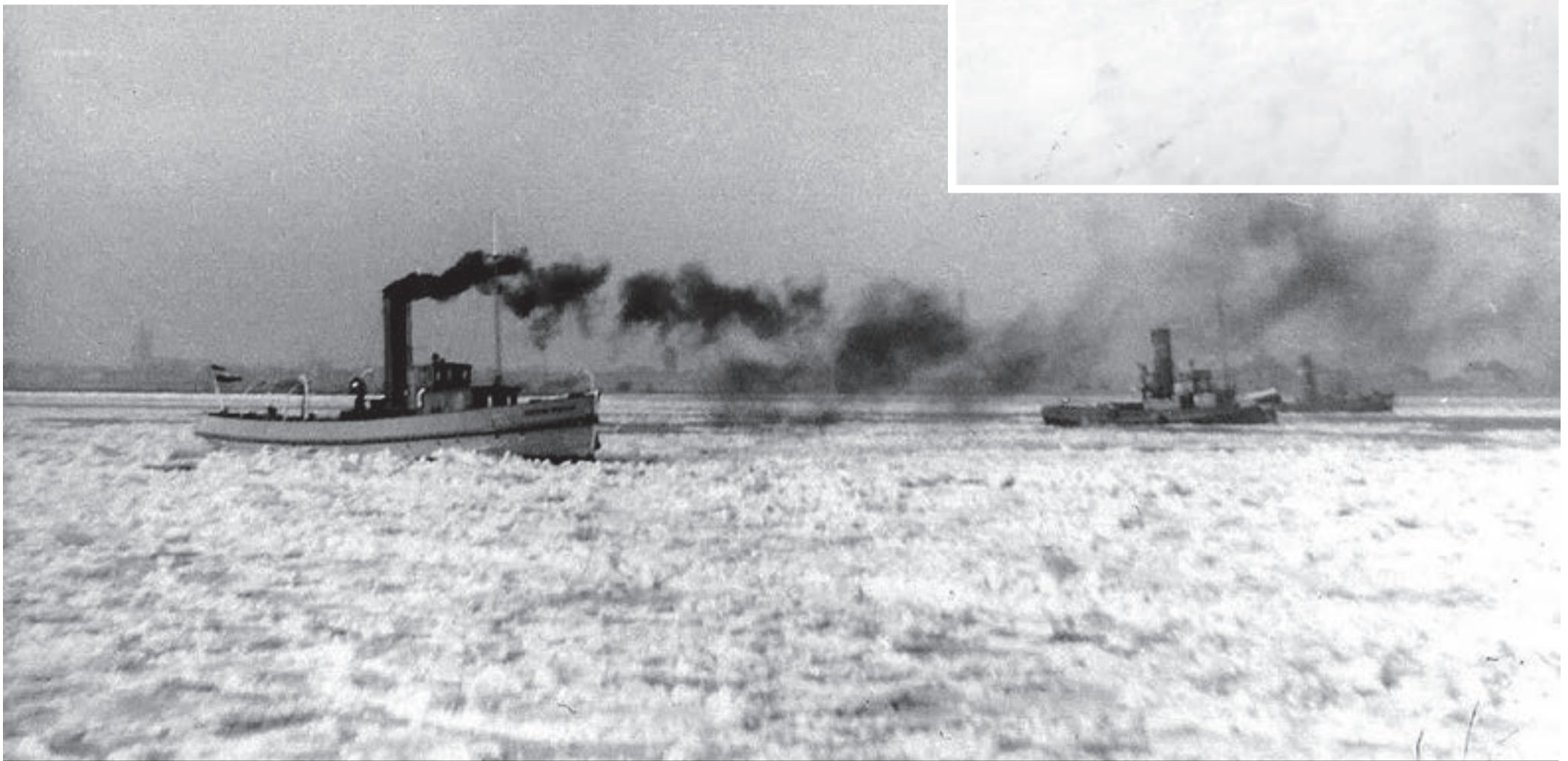
Den parlevinker bleef lêgge dus alle schippers verrekke van den honger...

Hoe ze 't toch allemââl wêrem stokte dâ wit niemand meer. De ijspegels

hôngten dik aan de huizen en mè een houtkacheltje probeerde de minse toch nog een bietje wêrem te worre. As ge den hol op wou moesde sokken om oe schoene doen want ge kwam ter nie tegenop.

Slééke rije van den roussenhof was wâ de jeugd héél den dag dee en âs ge over de kop ging wâs dokter Egberts vlakbij. Der wêr geschôst op alles wâ eerst wâter was en der werre bânên geveegd om te zwieren. Der was zelfs enen heuse wedstrijd op de gracht mè echte prijze vur wie het mooiste verkleed was. En ze deje allemââl mee,

das het mooiste nog. Mar man..man.. wâ wâs t koud. Ut vrôôr dâ het krôkte. Dâ krâke dee de Merwede ôk op den duur en zeker âs de ijsbrekers lîngs kwâmen...dâ wâs me een kebââl.. Van lieverlee wêr het weer een bietje wêremer en drevên de schotse richting zee. Dan wêr alles weer een bietje normâler en konden we weer gewôôn lôope en fietse, met de bôôt mee en gaan visse, want dâ deje ze in Woerekum...visse. Dan prôtte ze nog een hortje na over al dieje kou en ellende op de leugebank en dââr wêr het in de verhâlen steeds kouwer en kouwer en het ijs dikker en dikker...

VAN DE WIJKAGENT NAAR BUURTPREVENTIE

Het is amper nog voor te stellen dat, tot midden jaren 90, hier in de vesting het hoofdbureau van de Rijkspolitie van de toenmalige gemeente Woudrichem was gevestigd. In de hoogtijdagen telde het korps 25 dienders. Voor heel Altena waren dat er ongeveer 75.

Nu zijn er nog slechts acht wijk-agenten in heel de gemeente Altena werkzaam waarvan twee in de voormalige gemeente Woudrichem. Gelukkig is het aantal inbraken, diefstallen en vernielingen in de gemeente ook sterk afgenomen. Niet alleen in deze streek, maar in diverse landen. "De wereld is heel anders geworden", zegt de sinds kort gepensioneerde wijkagent in Woudrichem Job van Breugel. "Tegenwoordig hebben veel meer mensen een deurbel met ingebouwde camera hangen of andere apparaten waar opnames mee gemaakt kunnen worden dan dat tien jaar geleden het geval was."

BUURTPREVENTIE

Ook 'burgerparticipatie' heeft een rol gespeeld in de afname. Zo moedigt de

gemeente Altena haar inwoners aan om deel te nemen in buurtpreventie groepen en buurtapp groepen. Bij de eerste hebben de inwoners een actief contact met de gemeente en politie. Bij een buurtapp is er geen begeleiding. Ondanks diverse pogingen is het niet gelukt om binnen de vesting een buurtpreventiegroep echt van de grond te krijgen. Van Breugel: "Als je dat voor elkaar wil krijgen, moet je echt iemand hebben die daar zijn energie in wil steken en dat betekent niet dat diegene zich 24/7 met de buurtpreventie bezig moet houden, maar het zou geweldig zijn voor de vesting als twee of drie mensen dat op zouden willen pakken."

Wat wel lukte was de 'Buurtpreventie Woudrichem', een app-groep die sinds 2015 met gemiddeld zo'n negentig deelnemers een oogje in het zeil (van de vesting) houdt. Dat zo'n groep zinvol kan zijn werd afgelopen maanden weer duidelijk: dankzij de app werden overlast gevende jongeren succesvol buiten de vesting gehouden.

UITTOCHT APP

Afgelopen weken kreeg de groep een soap-karakter. Toen er een discussie in de groep ontstond over het gebruik van 'WhatsApp' als platform, greep de beheerder hard in. Een zestal gebruikers werden - na een waarschuwing - resoluut verwijderd, met als gevolg dat een tiental anderen zelf opstapte. Beheerder Gosé Kant, die vanaf 2015 bij de app betrokken is, blijft er laconiek onder: "De ervaring leert dat de app alleen werkt als de deelnemers zich beperken tot puur preventie. Iedere keer als er berichten geplaatst worden die niet echt met de veiligheid in de vesting te maken hebben, of als mensen onnodig reageren op berichtjes die geplaatst worden, haken er andere deelnemers af. Ik voel me niet geroepen om

volwassen vestingbewoners persoonlijk aan te spreken op hun gedrag. Als een waarschuwing in de app-groep niet voldoende is, houdt het wat mij betreft op." Na bijna zes jaar wil Gosé het beheer wel overdragen. Bewoners die interesse hebben kunnen hierover direct contact met hem opnemen (+31 6 51 34 95 54).

Bewoners die een discussie over veiligheid en/of preventie willen starten worden van harte uitgenodigd een ingezonden stuk naar 't Poortaal te sturen. De "Buurtpreventie Woudrichem" app blijft alleen bedoeld voor noodgevallen.

Redactie:
Ronald van den Ende
Lukas van der Klaauw
Sophie Krale
Monique van de Ven
Cecilia Verhaar

Fotografie:
Ronald van den Ende
Sophie Krale

Illustratie: Ineke Becht
Drukwerk: HH-productions - Andel

Contact:
info@woudrichemvesting.nl
Bel of App: 06-53 20 60 99

